

Sprawa C-421/09

Humanplasma GmbH

przeciwko

Republice Austrii

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien)

Artykuły 28 WE i 30 WE — Uregulowanie krajowe zakazujące przywozu produktów
z krwi oddanej nie w całości nieodpłatnie

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2010 r. I - 12871

Streszczenie wyroku

*Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym —
Uregulowanie krajowe zakazujące przywozu krwi lub składników krwi oddanej nie w całości
nieodpłatnie — Względy uzasadniające — Ochrona zdrowia publicznego — Niedopuszczalność
(art. 28 WE i 30 WE; dyrektywa 2002/98 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 20 ust. 1, art. 21)*

I - 12869

Artykuł 28 WE w związku z art. 30 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, które przewidują, iż przywóz krwi lub składników krwi pochodzących z innego państwa członkowskiego jest dozwolony tylko pod warunkiem, mającym zastosowanie także do produktów krajowych, że krew, z której pozyskiwane są owe produkty, została oddana w ten sposób, iż dawcy nie tylko nie otrzymali wynagrodzenia, lecz także nie uzyskali zwrotu kosztów poniesionych w celu oddania krwi.

Takie uregulowanie mające na celu po pierwsze zagwarantowanie, aby krew i składniki krwi wprowadzane do obrotu w danym państwie członkowskim odpowiadały tym kryteriom wysokiej jakości i bezpieczeństwa i po drugie osiągnięcie celu ugruntowanego w art. 20 ust. 1 dyrektywy 2002/98, ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi, czyli zachęcania do dobrowolnego nieodpłatnego oddawania krwi, odpowiada trosce o zdrowie publiczne takiej, jaka została uznana w art. 30 WE. Cele te mogą zatem zasadniczo uzasadnić utrudnienia w swobodnym przepływie towarów.

Jednakże rozważany oddzielnie obowiązek, zgodnie z którym oddawanie krwi powinno być przeprowadzone bez jakiegokolwiek zwrotu kosztów poniesionych przez dawcę, nie jest konieczny w celu zagwarantowania jakości i bezpieczeństwa krwi i składników krwi. Stwierdzenie to wzmacnia okoliczność, że ani dyrektywa 2002/98 ani zalecenie nr R (95) 14 Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich, na które rzeczona dyrektywa się powołuje, nie zobowiązują do całkowitej nieodpłatności krwiodawstwa, lecz przewidują, że drobne dowody uznania, napoje i zwrot kosztów podróży związane z oddawaniem krwi są zgodne z pojęciem dobrowolnego nieodpłatnego oddawania krwi, tak że nie można uważać tych elementów za mogące zagrażać jakości i bezpieczeństwu tego krwiodawstwa oraz ochronie zdrowia publicznego.

Przepisy takie wykraczają zatem poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, czyli zagwarantowania jakości i bezpieczeństwa krwi i składników krwi.

(por. pkt 33, 43–46; sentencja)